

5. tanulmány

Hit az ószövetségi időkben

Július 22., szombat délután

Milyen szavak fejezhetnék ki erőteljesebben Isten szeretetét az emberek iránt, minthogy egyetlen Fiát odaajándékozta megváltásunkért. Az ártatlan viselte el a bűnös büntetését. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az Ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. Aki hiszen Őbenne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében”(Jn 3:16-18).

Krisztus feláldozta magát elfedező áldozatul az elveszett világ megmentéséért. Úgy bántak vele, ahogy mi érdemeljük, hogy velünk bánjanak. Elítélték bűneinkért, melyekben nem volt része, hogy igazságos tettei, melyekben nekünk nincs részünk, igazoljanak bennünket. Elszenvedte halálunkat, hogy miénk lehessen az élet, ami az övé. „Az Ő sebei-vel gyógyulánk meg” (Ésa 53:5). (...)

Az a gondolat vidította Krisztus fáradsággal és lemondással teli, fiatalkori életét, hogy mindezt nem hiába kell elszenvednie. Az Úr életét adta az emberek életéért, így nyeri vissza a világot a hűséghez. Bár előbb át kell esnie a vérkeresztségen, noha a világ bűneinek súlya fog nehezdedni ártatlan lelkére, az előtte álló örömért a kereszt elviselését választotta, semmibe véve a gyalázatot. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 208–209. o.

Krisztus soha nem hagy el, hiszen az életét adta értünk. Az ember elhagyhatja Krisztust, legyőzhetik a kísértések, de az Üdvözítő soha sem fordul el azoktól, akiknek a megváltásáért életével fizetett. Ha megnyílhatna a szemünk, embereket látnánk görnyedni súlyos terhek alatt

– akár a nehéz rakománytól roskadozó szekerek – bánattól gyötörten, a csüggedés miatt készen a halálra. Látnánk az angyalokat is: segítségül sietnek a megkísértettekhez, akik mintegy a szakadék szélén tántorognak. Az angyalok elűzik a gonoszok seregét, és szilárd alapokra helyezik a megkísértetteket. A két csoport közti harc éppoly valóságos, mint két e világi hadsereg csatája. A lelki küzdelmek kimenetelétől emberek örök sorsa függ. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 118. o.

Az Atya szeretete felfoghatatlan, leírhatatlan és egyedülálló. Ebből a szeretetből fakadt, hogy beleegyezzen egyszülött Fia halálába, hogy ezáltal a lázongó ember egységbe kerülhessen a Menny kormányzatával, és megmeneküljön törvényszegésének büntetésétől. (...) Isten megengedte szeretett, kegyelemmel és igazsággal teljes Fiának, hogy a leírhatatlan dicsőségű országból egy olyan világba érkezzen, amelyet megcsúfított a bűn, és amelyet a halál és átok keserősége árnyékol be. – *Isten csodálatos kegyelme*, 79. o.

Július 23., vasárnap – A „balgatag” galáciaiak

Sátán szakadatlan igyekezettel próbálja Isten népét hatalmába keríteni azoknak a korlátoknak a ledöntésével, amelyek a világtól elválasztják őket. Az ősi Izrael vétkezett, amikor a pogányokkal tiltott kapcsolatokat létesített. A modern Izrael hasonlóképpen jut tévútra. „E világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe” (2Kor 4:4). Azok, akik nem állnak eltökélten Krisztus oldalára, Sátánt szolgálják. A meg nem tisztult szív szereti a bűnt; szívesen elköveti és mentegeti. A megújult szív pedig gyűlöli a bűnt, és eltökélten harcol ellene. – *A nagy küzdelem*, 508. o.

Olyan időket élünk, amikor a hitehagyás utat tör magának, és amikor éppen azok zárják ki szívükből a kegyességet, akiknek a mennyei Mester nyomában kellene járniuk. Isten népe eltávolodik ereje forrásától, és a büszkeségnek, a hiúságnak, a fényűzésnek és a kihívó viselkedésnek hódol. Kívül és belül is bálványok vannak; Isten azonban elküldi

a vigasztalót, hogy feddje meg a bűnt, és hogy népe figyelmeztetve legyen hitehagyásáról. Amikor Isten szeretetének legértékesebb megnyilvánulásait elismerik és értékelik, az Úr kiárasztja a vigasztalás balszámát és az öröm olaját.

Amikor az emberek tanítást kapnak tévedésükre vonatkozóan, és meggyőződnek arról, hogy saját bölcsességük lényegében csak bolondság, akkor ez annak a jele, hogy az Úrhoz tértek, és ha teljes szívvel keresik Őt, megtalálják. – *A keresztény nevelés alapelvei*, 197–198. o.

Meg kell tanulnod a szemeddel és az értelmekkel is látnod. Fejlesztened kell ítélőképességedet, hogy ne maradjon gyenge és hatástalan. Imádkozz vezetésért, és bízd az Úrra utadat. Zárd be szívedet minden megfontolatlan és bűn előtt, de nyisd ki a mennyei befolyás előtt. A végsőig használd ki az időt és a rendelkezésedre álló lehetőségeket, hogy arányos jellemet fejleszthess. (...)

Mi „Öbenne vagyunk beteljesedve”. „Azért, amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Ő benne.” Ez azt jelenti, hogy Krisztus életét kell szemlélned. Sokkal komolyabban kell tanulmányoznod minden földi ismeretnél, mivel az örök érdekek fontosabbak a mulandó földi dolgoknál. Ha értékeled az örök szentségeket, akkor örök jóléted érdekében munkába fogod állítani legélesebb gondolataidat, legjobb erődet, mivel minden más érdek eltörpül ezek mellett.

Előtted a példakép: Jézus Krisztus. Járj az Ő lábnyomán, és képessé válsz bármilyen elhivatást betölteni. (...) Nem kell szolgának érezned magad, mivel Isten fia vagy. – *Sons and Daughters of God*, 283. o.

Július 24., hétfő – Erősen állni az Igében

Amikor a tanulóban felébred a Biblia iránti igazi szeretet, és kezdi felismerni, hogy milyen roppant nagy terület ez, és milyen értékesek kincsei, akkor vágyódik arra, hogy megragadjon minden alkalmat, hogy megismerje Isten Igéjét. Tanulmányozása nem korlátozódik különleges időre vagy helyre. Ez az állandó ismeretszerzés az egyik legjobb eszköz arra, hogy ápolja a Szentírás iránti szeretetét. A tanuló tartsa mindig magánál a Bibliáját! Amikor csak alkalmad van, olvass el egy szöveget,

és elmélkedj azon! Ha az utcán jársz-kelsz, a vasúti állomáson időzöl, vagy találkozóra várakozol, használd fel jól az alkalmat, hogy néhány értékes gondolatot nyerj az igazság kincstárából. (...)

A Biblia külső szépsége, kifejezéseinek és képeinek gyönyörűsége csak valódi értékének, a szentség szépségének írásba foglalása. Az azokról a férfiakról szóló feljegyzésekben, akik Istennel jártak, az Ő dicsőségének halvány sugarait foghatjuk fel. Abban, aki mindenestől fogva gyönyörűséges, Őt szemléljük, akinek a menny és a föld minden szépsége csak homályos visszatükröződése. Megváltónk így szól: „Ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok” (Jn 12:32). A Biblia tanulója szemléli a Megváltót, és felébred lelkében a hit, az imádat és a szeretet csodálatos ereje. Tekintetét Krisztusra irányítja, és a szemlélő átalakul Annak hasonlóságára, akit szemlél. – *Előtted az élet*, 191–192. o.

Nincs ellentét az Ó- és az Újtestamentum között. Az Ótestamentumban olyan evangélium található, amely az eljövendő Üdvözítőről szól; az Újtestamentumban pedig a próféták által megjövendölt, és már kinyilatkoztatott Üdvözítőről szóló evangéliumot találjuk. Míg az Ótestamentum folyton előre, az igazi áldozatra mutat, az Újtestamentum bemutatja azt, hogy az áldozatok által előrevetített Üdvözítő eljött. A zsidó korszak halvány dicsőségének helyét a keresztény korszak nagyobb és ragyogóbb dicsősége vette át. – *The Faith I Live By*, 12. o.

Nem kellene megengednünk magunknak, hogy időnket lefoglalják a mulandó dolgok, de még az isteni dolgokhoz kötöttek sem olyannyira, hogy anélkül teljen el akár egy nap is, hogy Jézushoz, a Megfeszített-höz járultunk volna. Naponta közösséget akarunk vállalni Ővele. Azt a tanácsot kaptunk, hogy vívjuk meg a hit nemes harcát. Nem lesz könnyű komoly hitéletet élni, de ha teljesen átadjuk magunkat Krisztusnak, és elhatározzuk, hogy csak az Ő karjába kapaszkodunk, akkor képesek leszünk elúzni az ellenséget és győzelmet aratni. Pál apostol tanácsol: „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van!” Majd hozzáfűzi: „Az igaz pedig hitből él.” (...)

Amikor úgy érezzük, hogy nem igazán akarunk Jézus közösségében lenni, akkor imádkozzunk többet. Ezáltal szétszakítjuk Sátán csapdáját,

a fekete felhők eltűnnek, és megismerjük Jézus kellemes jelenlétét. – *Lift Him Up*, 372. o.

Július 25., kedd – Akit Isten igaznak nyilvánít

Rosszul tesszük, ha saját érdemeinkkel büszkélkedünk. „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr” (Jer 9: 23-24).

Nem cselekedeteinkért kapjuk a jutalmat, nehogy bárki is dicsekedjék. Minden jutalom kegyelemből van. „Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám a mi atyánk nyert volna test szerint? Mert ha Ábrahám cselekedetéből igazult meg, van mivel dicsekedjék, de nem az Isten előtt. Mert mit mond az írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonították az őnéki igazságul. Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulajdonítatik kegyelemből, hanem tartozás szerint. Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdonítatik igazságul” (Róm 4:1-5). Ezért egyik embernek sincs oka arra, hogy értékesebbnek tartsa magát a másíknál, vagy hogy irigykedjék másokra. Egyik ember sem kiváltságosabb, mint a másik, és senki sem mondhatja, hogy joga van a jutalomhoz. – *Krisztus példázata*, 401. o.

Sokan nem látják tisztán a megváltási terv első lépéseit illetően. Azt gondolják, hogy a bűnbánatot a bűnösnek magának kell véghezvinnie, hogy azután Krisztushoz jöhessen. Úgy gondolják, a bűnösnek először biztosítania kell magát afelől, hogy elnyerje Isten kegyelmi áldását. Igaz ugyan, hogy a bűnbánatnak meg kell előznie a bűnbocsánatot – mert Isten csak a bűnbánó és töredelmes szívet fogadja el –, de a bűnös nem képes magától bűnbánatra jutni vagy felkészülni arra, hogy Krisztushoz jöjjön. Bűnbánat nélkül nincs bűnbocsánat, a válaszra váró kérdés pedig az, hogy a bűnbánat vajon a bűnös munkája-e vagy pedig Krisztus ajándéka? Mielőtt Krisztushoz megy, várnia kell-e a bűnösnek

addig, amíg bűne miatt megtelik lelkifurdalással? A legelső lépés Krisztushoz az Isten Lelkének vonzása által történik. Amint az ember válaszol erre a vonzásra, Krisztus felé közeledik, hogy megbánhassa bűneit. (...) Önmagától senki nem képes a bűnbánatra és arra, hogy méltóvá tegye magát a megigazulás áldására. Az Úr Jézus szüntelen arra törekszik, hogy hatást gyakoroljon a bűnös elméjére, és magához vonja, hogy Rá, az Isten Bárányára tekintsen, aki elveszi a világ bűneit. Egy lépést sem tehetünk a lelki élet felé, ha Jézus nem vonja és erősíti lelkünket, ha nem vezet el minket a bűnbánatnak arra a tapasztalatára, melynek megbánására nincs szükség. (...)

A bűnbánat nem kevésbé Isten ajándéka, mint a bűnbocsánat vagy a megigazulás, és ez egyedül akkor tapasztalható meg, ha Krisztus adja a léleknek. Ha közeledünk Krisztushoz, az az Ő ereje és kegyelme által van. A töredelmes szívet is Ő adja, és a megigazulás is tőle van. – *Szemelvények*, 1. köt., 221. o.

Július 26., szerda – Evangélium az Ószövetségben

Jakab apostol látta, hogy a hit általi megigazulás tanítására veszélyek leselkednek, és igyekezett bemutatni, hogy az igazi hit nem létezhet megfelelő cselekedetek nélkül. Ábrahám példáját állítja elénk: „A hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit.” Ez az igazi hit valóságos módon munkálkodik a hívő életében. A hit és az engedelmisség erős és értékes tapasztalatokat eredményez.

Létezik olyan meggyőződés, amely nem üdvözítő hit. Az Ige kijelenti, hogy az ördögök is hisznek és rettegnek. Ez csak úgynevezett hit, amely nem szeretet által munkálkodik, és amely nem tisztítja meg a lelket, és senkit sem fog megigazítani. Az apostol a következőket mondja: „Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből.” Ábrahám hitt Istenben. Ezt honnan tudjuk? Cselekedetei bizonyítják hitének jellegét, és ez a hite tulajdonított neki igazságul.

Napjainkban Ábrahám hitére van szükségünk, hogy felszállhasson a bennünket körülvevő homály, amely nem engedi, hogy meglássuk Isten szeretetének viláosságát, és lelkileg növekedjünk. Hitünknek

telve kellene lennie jó cselekedetekkel, mivel a hit cselekedetek nélkül halott. A Jézus nevében elvégzett minden feladat, minden áldozat felbecsülhetetlen jutalmat hoz. Isten a kötelességek által szólít meg, és árasztja ránk áldásait. – *Krisztushoz hasonlóan*, 69. o.

Az ősi időkben az Úr megjelent Ábrahámnak és így szólt: „Én pajzod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges” (1Móz 15:1). Ez a jutalma Krisztus minden követőjének. Az Úr, Immánuel, „velünk az Isten”, Ő az, akiben van „a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve... mert Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:3,9). Amilyen mértékben feltárul előtte szívünk, olyan mértékben válunk hasonlóvá Őhöz. Tapasztalhatjuk szeretetét és mindenhatóságát, birtokolhatjuk, felfoghatjuk Krisztus kikutathatatlan gazdagságát, hogy „mi a szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig” (Ef 3:18-19), „ez az Úr szolgálóinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr” (Ésa 54:17). – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 34. o.

Dávid elbukásának történetét Isten figyelmeztetésnek szánta, mert még azok sem érezhetik magukat biztonságban, akiket Isten felettébb megáldott és pártfogolt, ha elhanyagolják az éberséget és az imádkozást. E lecke áldásnak bizonyul azok részére, akik Istentől jövő tanulságként szívükbe fogadják. Nemzedékről nemzedékre ezrek ismerték fel, hogy veszedelmük a kísértő hatalmából származik. Dávid elbukása – akit az Úr nagyon becsült – felébresztette bennük az önmaguk iránt való bizalmatlanságot. Megérezték, hogy egyedül Isten tarthatja meg őket hatalmával, hitük által. Ha tudatában vannak annak, hogy egyedül Istenben van az erejük és biztonságuk, akkor félnek Sátán területére lépni. – *Pátriárkák és próféták*, 724. o.

Július 27., csütörtök – A Törvény átkától szabadon

A kereszténytől megvonni a keresztet, annyit jelentene, mint kioltani a napot az égen. A kereszt közelebb visz bennünket Istenhez, és

kiengesztel Vele. Az atyai szeretet gyöngéd részvételével tekint Isten az Ő Fiának gyötrelmeire, amelyeket elszenvedett azért, hogy az embereket megmentse az örök haláltól, bennünket pedig elfogad szeretett Fiában.

A kereszttel nélkül nem lehetne az embernek közössége az Atyával. Minden reménységünk Benne gyökerezik. Róla sugárzik az Üdvözítő szeretetének fénye, és ha a bűnös a kereszttől felnéz arra, Aki megmentéséért meghalt, teljes örömmel örvendhet, mert bűnei megbocsátottak. Hittel térdelve a kereszttel alá, eléri azt a legmagasabb helyet, amelyet ember a földön elérhet.

A kereszttel tudjuk, hogy az Atya végtelen szeretettel szeret bennünket. Csodálhatjuk-e, hogy Pál így kiáltott fel: „Nekem pedig ne legyen másban dicsekvésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében” (Gal 6:14). Kiváltságunk, hogy dicsekedjünk a kereszttel; kiváltságunk, hogy magunkat teljesen átadjuk Annak, aki Önmagát odaadta értünk. Arcunkon a Golgotáról áradó fény sugaraival mehetünk embertársaink közé, hogy közvetítsük a világosságot azok számára, akik még a sötétségben vergődnek. – *Apostolok története*, 209–210. o.

Mekkora árat fizetett értünk! Tekints a keresztre és a felemelt áldozatra. Nézd kezét, melyet kegyetlenül átütöttek a szegek. Nézd lábát, melyet hosszú, éles vasak rögzítettek a fához. Krisztus a testében hordozta bűneinket. Szenvedése, kínja az ár megváltásunkért. (...)

Nem tudjátok, hogy szeretett minket, és azért adta magát értünk, hogy mi is neki adjuk magunkat? Akik hittel elfogadják Őt, olyan mértékben fejezzék ki Krisztus iránti szeretetüket, mint amilyenel Ő fejezte ki szeretetét értünk, akikért meghalt.

A Szentírás úgy ábrázolja Krisztust, mint aki keres, kutat az elveszett juh után. Szeretetével körülölel minket, és visszavisz a nyájhoz. Szeretete adja az előjogot, hogy vele lehessünk a mennyben. Majd ha beleragognak szívünkbe az igazság napjának áldott sugara, és békével megörömmel nyugszunk meg az Úrban, akkor dicsérni fogjuk Őt. Dicsérni, aki szabadítónk és Istenünk. Dicsérjük, de ne csak szóval, hanem mindannak odaszentelésével, amik vagyunk, s amink van. – *Bizonyágtételek*, 6. köt., 479. o.

Láttam, hogy a gonoszokat megemésztő tűzben elégett minden szenny, és megtisztult a föld. Amikor ismét odanéztem, a föld már tiszta volt. Árnyéka sem volt az átoknak. A föld meghasadt, és egyenetlen kérge olyan lett, mint a tágas rét. Isten egész világegyeteme tiszta lett, s a nagy küzdelem örökre véget ért. Bárhová is tekintettem, bármire néztem, minden szép és szent volt. Az üdvözültek nagy serege, idősek és fiatalok, kicsinyek és nagyok koronáikat Megváltójuk elé helyezték, hódolattal borultak le és imádták azt, Aki örökkön-örökké él. – *Korai írások*, 322–323. o.

Július 28., péntek – További tanulmányozásra

A keresztény nevelés alapelvei, „A világ nem ismerte meg Istent saját bölcsessége által” c. fejezet.